SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (tretji senat)

z dne 12. oktobra 2007 *

V zadevi T-474/04,

**Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse GmbH**, s sedežem v Bocholtu (Nemčija), ki jo zastopata M. Klusmann in F. Wiemer, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

**Komisiji Evropskih skupnosti**, ki jo zastopa A. Bouquet, zastopnik, skupaj z A. Böhlkejem, odvetnik,

tožena stranka,

zaradi predloga za razglasitev ničnosti Odločbe Komisije (2004) D/204343 z dne 1. oktobra 2004 o zavrnitvi predloga tožeče stranke za izbris navajanja njenega imena v končni objavljeni različici Odločbe Komisije 2005/349/ES z dne 10. decembra 2003

* Jezik postopka: nemščina.

o postopku na podlagi člena 81 ES in iz člena 53 Sporazuma EGP (zadeva COMP/E-2/37.857 – organski peroksidi) (UL 2005, L 110, str. 44),

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (tretji senat),

v sestavi M. Jaeger, predsednik, J. Azizi, sodnik, in E. Cremona, sodnica,

sodna tajnica: K. Andová, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 8. junija 2006

izreka naslednjo

**Sodbo**

**Pravni okvir**

1 V skladu s členom 287 ES, „[č]lani institucij Skupnosti […] ter uradniki in drugi uslužbenci Skupnosti […] ne smejo razkrivati informacij, za katere velja obveznost varovanja poslovne skrivnosti, zlasti informacij o podjetjih, njihovih poslovnih odnosih ali sestavinah stroškov“.

2 Člen 20(2) Uredbe Sveta št. 17 z dne 6. februarja 1962, Prva uredba o izvajanju členov [81 ES] in [82 ES] (UL 13, str. 204), ki se uporablja v obravnavani zadevi, z naslovom „Poklicna tajnost“ določa, da „[b]rez poseganja v določbe členov 19 in 21 Komisija […], [njeni] uradniki in drugi uslužbenci ne razkrijejo informacij, ki so jih pridobili zaradi uporabe te uredbe, in informacij, za katere velja zavezanost k poklicni tajnosti“.

3 Člen 21 Uredbe št. 17 z naslovom „Objava odločb“ določa:

„1. Komisija objavi odločbe, ki jih sprejme v skladu s členi 2, 3, 6, 7 in 8.

2. V objavi so navedena imena strank in glavna vsebina odločbe; upošteva se pravno utemeljen interes podjetij za varovanje njihovih poslovnih skrivnosti.“

4 Člen 13(1) Uredbe Komisije (ES) št. 2842/98 z dne 22. decembra 1998 o zaslišanju pogodbenic v nekaterih postopkih na podlagi členov [81 ES] in [82 ES] (UL L 354, str. 18), ki velja v obravnavani zadevi, določa:

„Podatki, vključno z dokumentacijo, se ne posredujejo in niso dostopni, če vsebujejo poslovne tajnosti katere koli strani v obravnavi, vključno tistih strani, na katere je Komisija naslovila ugovore vlagateljev in pritožnikov ter drugih tretjih strani ali druge zaupne podatke […]. Komisija ukrene vse potrebno, da omogoči dostop do

spisa, pri čemer ustrezno upošteva potrebo po varstvu poslovnih tajnosti […] drugih zaupnih podatkov.“

5 Člen 9 Sklepa Komisije 2001/462 ES, ESPJ z dne 23. maja 2001 o mandatu pooblaščenca za zaslišanje v nekaterih postopkih o konkurenci (UL L 162, str. 21) določa:

„Če se načrtuje razkritje podatkov, ki lahko pomenijo poslovno tajnost podjetja, podjetje o takšnem namenu in razlogih zanj pisno obvestijo. Določi se rok, v katerem lahko zadevno podjetje predloži svoje pisne pripombe.

Če zadevno podjetje nasprotuje razkritju podatkov, vendar se ugotovi, da podatki niso varovani in jih je zato mogoče razkriti, se ta ugotovitev navede v obrazloženi odločbi, o kateri obvestijo zadevno podjetje. V odločbi se določi datum, po katerem se bodo podatki razkrili. Ta datum se določi vsaj teden dni od dneva uradnega obvestila.

Prvi in drugi odstavek se smiselno uporabljata za razkritje podatkov z objavo v *Uradnem listu Evropskih skupnosti*.“

6 Na podlagi člena 1(1)(b) Uredbe Sveta (EGS) št. 2988/74 z dne 26. novembra 1974 o rokih zastaranja v postopkih in izvajanju sankcij v transportnem pravu in pravu

konkurence Evropske gospodarske skupnosti (UL L 319, str. 1) pooblastilo Komisije za odrejanje glob ali kazni za kršitev predpisov prava konkurence zadeva zastaralni rok petih let za vse kršitve razen kršitve predpisov glede vlog ali priglasitev podjetij ali podjetniških združenj, zahtev za informacije ali izvajanja preiskav.

**Dejansko stanje, postopek in predlogi strank**

7 Komisija je leta 2002 na podlagi Uredbe št. 17 začela preiskavo proti evropskim proizvajalcem organskih peroksidov, in sicer skupini AKZO, družbi Atofina SA, naslednici družbe Atochem (v nadaljevanju: Atochem/Atofina), in družbi Peroxid Chemie GmbH & Co. KG, družbi, ki jo nadzira družba Laporte plc, ki je postala družba Degussa UK Holdings Ltd, Peróxidos Orgánicos SA, FMC Foret SA, AC Treuhand AG, in tožeči stranki zaradi sodelovanja v omejevalnih sporazumih, med katerimi je bil eden glavni omejevalni sporazum in več regionalnih omejevalnih sporazumov, v zvezi z organskimi peroksidi v smislu člena 81 ES.

8 Komisija je 27. marca 2003 začela formalni postopek in izdala obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah, ki ga je nato vročila tožeči stranki. Tožeča stranka je v pripombah z dne 13. junija 2003 izpodbijala predvsem obseg in trajanje njenega sodelovanja pri glavnem omejevalnem sporazumu ter zatrjevala, da je bila med letoma 1994 in 1996 z družbo Peroxid Chemie in družbo Atochem/Atofina le redko v stiku. Trdila pa je, da z drugimi zadevnimi družbami ni imela stikov. Postopek v zvezi z domnevno kršitvijo tožeče stranke naj bi zato v vsakem primeru zastaral.

9 Komisija je z dopisom z dne 10. decembra 2003 tožečo stranko obvestila o tem, da bo postopek v zvezi z njo končala.

10 Poleg tega je Komisija z odločbo 2005/349/ES z dne 10. decembra 2003 o postopku na podlagi člena 81 Pogodbe ES in člena 53 Sporazuma EGP (zadeva COMP/E-2/37.857 – organski peroksidi) (UL L 110, str. 44, v nadaljevanju: odločba o peroksidih) družbi Atochem/Atofina, družbi Peroxid Chemie, družbi AC Treuhand, družbi Peróxidos Orgánicos in družbi Degussa UK naložila globo zaradi kršitve člena 81 ES. Ta odločba je bila naslovljena na zgoraj navedene družbe, ne pa na tožečo stranko.

11 V izreku odločbe o peroksidih ni navedeno, da je tožeča stranka pri zatrjevani kršitvi sodelovala. Vendar je v tej odločbi v zvezi s tožečo stranko najprej v uvodni izjavi 78 določeno zlasti:

„Komisija je po tem, ko je podjetjem dala možnost, da sporočijo svoje pripombe glede ugotovitev o možnih kršitvah, odločila, da bo zaključila postopek v zvezi s [tožečo stranko] in [družbo FMC Foret]. Komisija je v zvezi s [tožečo stranko] ugotovila, da ni mogoče dokazati, da je to podjetje sodelovalo pri enotni kršitvi, ki je potekala od 31. januarja 1997, datuma, ki se upošteva pri zastaranju […].“

12 Odločba o peroksidih nato med drugim v uvodnih izjavah od 156 do 177 zajema podroben opis sodelovanja tožeče stranke pri glavnem omejevalnem sporazumu, zlasti med skupino AKZO, družbo Atochem/Atofina in družbo Peroxid Chemie, ki je trajal od leta 1971 do leta 1999. Komisija v bistvu ugotavlja, da tožeča stranka pri omejevalnem sporazumu ni neposredno in formalno sodelovala, ampak da je bila v obdobju od leta 1993 do leta 1996 vključena s tem, da se je udeležila sestankov ter vzpostavila stike z družbama Atochem/Atofina in Peroxid Chemie zaradi protikonkurenčnih namenov ter z zadnjo izmenjala občutljive poslovne informacije.

13 Nazadnje odločba o peroksidih v uvodni izjavi 319 določa:

„Na [tožečo stranko] je bilo naslovljeno obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah. Vendar obravnavana odločba na [tožečo stranko] ni bila naslovljena (glej uvodno izjavo 78), ker sodelovanja [tožeče stranke] po 31. januarju ni bilo mogoče dokazati."

14 Komisija je z dopisom z dne 18. februarja 2004, ki je bil vročen 19. februarja 2004, tožeči stranki posredovala prepis odločbe o peroksidih in povzetek te odločbe. Komisija je v tem dopisu tožečo stranko obvestila, da je imela namen na podlagi člena 21 Uredbe št. 17 objaviti nezaupno različico odločbe o peroksidih in njen povzetek, ter jo pozvala, naj določi morebitne odlomke, za katere bi menila, da so vsebovali poslovne tajnosti ali druge zaupne informacije.

15 Tožeča stranka je z dopisom z dne 4. marca 2004 Komisiji predlagala, naj iz različice odločbe o peroksidih, namenjene za objavo, izbriše vsa navajanja imena tožeče stranke in njene domnevne kršitve, zlasti te iz uvodnih izjav 15, 81, 106 (tabela 4) in uvodnih izjav od 120 do 123, od 156 do 177, 184, 185, 188, 189, 202 in 270, ker navedena odločba ni bila naslovljena na tožečo stranko in ker je bil postopek v zvezi z njo končan (uvodna izjava 78 odločbe o peroksidih). Določeni odlomki izpodbijane odločbe v zvezi z vključitvijo tožeče stranke v zatrjevano kršitev, zlasti uvodni izjavi 169 in 176, ki jima je tožeča stranka v predhodnem upravnem postopku ugovarjala, niso bili točni. V vsakem primeru bi morale biti izbrisane poslovne tajnosti iz uvodne izjave 45 (tržni delež tožeče stranke), uvodne izjave 106 (tabela 4), uvodnih izjav 168 in 175 (ime M. S.) ter uvodnih izjav od 173 do 177 in 510 (podroben preskus tožeče stranke v okviru pogajanj o nabavi s tretjimi).

16 Komisija je z dopisom z dne 6. aprila 2004 tožečo stranko obvestila, da naj bi prekrila vsakršno navajanje njenega imena v začasni različici odločbe o peroksidih, namenjene za objavo, pri čemer je priložila ustrezno nezaupno različico. Vendar je Komisija ohranila stališče v zvezi s predlogom za zaupno obravnavanje tožeče stranke v končni različici odločbe o peroksidih, namenjene za objavo.

17 Tožeča stranka je z dopisom z dne 13. aprila 2004 predlagala, da se njeno ime izbriše tudi iz uvodne izjave 15 in tabele 4 odločbe o peroksidih, ter pod pogojem, da se te spremembe upoštevajo, sprejela začasno objavo navedene odločbe.

18 Komisija je z dopisom z dne 22. junija 2004 tožeči stranki posredovala začasno nezaupno različico odločbe o peroksidih, v kateri ime tožeče stranke ni bilo navedeno, kot je bila namenjena za objavo na spletni strani Komisije in naj bi bila objavljena v najkrajšem možnem času.

19 Komisija je z dopisom z dne 28. junija 2004 tožečo stranko obvestila, da namerava predlog za zaupno obravnavanje v zvezi z navajanjem njenega imena v končni različici odločbe o peroksidih, namenjeni za objavo, zavrniti. V tej odločbi naj bi Komisija namreč ugotovila, da je tožeča stranka kršila člen 81 ES, zaradi zastaranja pa ji globe ni mogla naložiti. Vendar se je Komisija strinjala, da v končni nezaupni različici odločbe o peroksidih prekrije ime poslovodje tožeče stranke, S., in navajanja v zvezi s podrobno oceno zadnje v okviru pogajanj s tretjimi osebami o nakupu ter da podrobne navedbe o tržnih deležih tožeče stranke nadomesti z okvirnimi informacijami o tržnih deležih. Nazadnje, Komisija je tožečo stranko obvestila o možnosti, da bi se lahko na podlagi člena 9 Sklepa št. 2001/462 obrnila na pooblaščenca za zaslišanje, če bi nameravala ohraniti svoj predlog za zaupno obravnavanje.

20 Tožeča stranka je z dopisom z dne 12. julija 2004 pooblaščencu za zaslišanje predlagala, naj iz končne različice odločbe o peroksidih, namenjene za objavo, izbriše vsa navajanja tožeče stranke v skladu z začasno različico, objavljeno na spletni strani Komisije. Tožeča stranka je v tem dopisu ponovila trditve, ki jih je navedla v svojem dopisu z dne 4. marca 2004, in zatrjevala, da je bilo treba napačno navedbo o njenem domnevnem sodelovanju pri zatrjevani kršitvi v uvodnih izjavah 15, 45, 61, 66, 71, 78, 81, 106 (tabela 4), uvodnih izjavah 108, od 120 do 123, od 156 do 177, 184, 185, 188, 189, 202, 270, 271, 319, 328, 366, 399, 423 in 510 ter v točki 1.3.1. kazala izbrisati. Tožeča stranka je v utemeljitev svojega predloga zatrjevala, da bi tretje osebe lahko zaradi teh navedb imele dokaze za vložitev odškodninske tožbe proti tožeči stranki in da bi to lahko škodilo njenemu ugledu na trgu. Poleg tega Komisija po koncu preiskave v zvezi s tožečo stranko naj ne bi bila pristojna niti, da ji očita kršitev člena 81 ES, niti, da v zvezi s tem sprejme odločbo, ki bi posegala v njen položaj. Poleg tega naj bi bila tožeči stranki, ker odločba o peroksidih ni bila naslovljena nanjo, nedopustno odvzeta možnost vložiti neposredno tožbo proti navedeni odločbi. Nazadnje naj bi bil pristop Komisije nezdružljiv s cilji pravil o zastaranju ter z načeloma pravne varnosti in domneve nedolžnosti.

21 Pooblaščenec za zaslišanje je z dopisom z dne 13. septembra 2004 sprejel prvo odločbo na podlagi člena 9, tretji pododstavek, Sklepa 2001/462. V tej odločbi je zavrnil izbris navajanja imena tožeče stranke v končni različici odločbe o peroksidih, namenjeni za objavo – razen imena S., navedb v zvezi s podrobno oceno tožeče stranke in navajanj o tržnih deležih tožeče stranke, ki jih je bilo treba nadomestiti z okvirnimi informacijami o tržnih deležih – ker ni šlo za poslovne tajnosti, saj mora za obstoj poslovne tajnosti razkritje zadevnih informacij pomeniti resno kršitev interesov zadevne osebe. Na eni strani je pooblaščenec za zaslišanje v zvezi s tveganjem odškodninske tožbe v nacionalnem pravu ugotovil, da to tveganje kot tako ne pomeni resne in nepravične kršitve interesov tožeče stranke, ki bi lahko upravičila varstvo spornih navedb. Če bi bile odškodninske tožbe pred nacionalnim sodiščem utemeljene, bi bile namreč sprejemljiva posledica kršitve prava Skupnosti in nacionalnega

konkurenčnega prava. Pooblaščenec za zaslišanje je navedel, da tožeča stranka ni bila naslovnik odločbe o peroksidih in da ta odločba, ker ni bilo ugotovljeno, da je tožeča stranka kršila člen 81 ES, torej za nacionalna sodišča ni bila pravno zavezujoča. Na drugi strani je pooblaščenec za zaslišanje ugotovil, da je bila morebitna škoda za ugled tožeče stranke ustrezna posledica objave odločbe o peroksidih, če je bilo dokazano, da je tožeča stranka sodelovala pri omejevalnih sporazumih. Nazadnje, pooblaščenec za zaslišanje je potrdil, da tudi če ugotovitve iz odločbe o peroksidih v zvezi z vprašanjem, ki ga pooblaščenec za zaslišanje ni bil pristojen preveriti, ne bi bile dokazane, to tožeči stranki ne bi povzročilo resne in trajne škode, v smislu da bi izpodbijane informacije pridobile značaj poslovne tajnosti.

22 Pooblaščenec za zaslišanje je poleg tega v istem dopisu v ločenem poglavju z naslovom „Spoštovanje pravic do obrambe“ zatrjeval, da bi morale biti zaradi varstva pravic do obrambe tožeče stranke navedbe v zvezi z njenim domnevnim sodelovanjem pri regionalnem omejevalnem sporazumu v Španiji v uvodnih izjavah 176, 262 in 328 odločbe o peroksidih prekrite, ker če ti elementi niso bili navedeni v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah, tožeča stranka v zvezi s tem ni imela možnosti predložiti stališč.

23 Tožeča stranka je v dopisu z dne 27. septembra 2004 navedla, da namerava zoper odločbo o zavrnitvi njenega predloga za zaupno obravnavanje, kot je bila zajeta v dopisu pooblaščenca za zaslišanje z dne 13. septembra 2004, vložiti tožbo pri Sodišču prve stopnje, in predlagala odlog objave končne različice odločbe o peroksidih, ki vsebuje navajanja v zvezi z njo, do konca sodnega postopka.

24 Pooblaščenec za zaslišanje je v dopisu z dne 1. oktobra 2004, ki zajema Odločbo (2004) D/204343 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba), ponovil razloge iz svojega dopisa z dne 13. septembra 2004. Pooblaščenec za zaslišanje je poleg tega navedel, da naj bi Komisija odložila objavo odločbe o peroksidih v obliki, opisani v izpodbi-

jani odločbi, do takrat, ko bi imela tožeča stranka možnost pri Sodišču prve stopnje vložiti predlog za izdajo začasne odredbe na podlagi člena 242 ES.

25 Tožeča stranka je z dopisom z dne 15. oktobra 2004 pooblaščenca za zaslišanje obvestila, da predloga za izdajo začasne odredbe ne bo vložila zaradi strogih pogojev, ki jih določa sodna praksa v zvezi z utemeljenostjo takega predloga.

26 Pooblaščenec za zaslišanje je z dopisom z dne 18. oktobra 2004 odgovoril, da glede na to, da se je tožeča stranka odločila, da ne bo začela postopka za izdajo začasne odredbe pri Sodišču prve stopnje, ni bilo več ovir za predvideno objavo končne različice odločbe o peroksidih.

27 Komisija je nato na spletni strani generalnega direktorata (GD) za konkurenco objavila nezaupno različico odločbe o peroksidih, ki zajema navajanja imena tožeče stranke in druge navedbe, ki jim je ta ugovarjala.

28 Tožeča stranka je 10. decembra 2004 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložila to tožbo.

29 Na podlagi poročila sodnika poročevalca je Sodišče prve stopnje (tretji senat) odločilo, da začne ustni postopek. Stranke so podale ustna stališča in odgovore na vprašanja Sodišča prve stopnje na obravnavi 8. junija 2006.

30 Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

– za ničnо razglasi izpodbijano odločbo, ker je z njo zavrnjen predlog tožeče stranke, naj se izbrišejo vsa navajanja njenega imena v končni objavljeni različici odločbe o peroksidih;

– Komisiji naloži plačilo stroškov.

31 Komisija je Sodišču prve stopnje predlagala, naj:

– tožbo zavrne;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

**Pravo**

A – *Dopustnost predloga za razglasitev ničnosti*

1. *Trditve strank*

32 Komisija ugovarja pravnemu interesu tožeče stranke in torej dopustnosti obravnavane tožbe.

33 Meni, da ker se je tožeča stranka odločila, da pri Sodišču prve stopnje ne bo vložila predloga za izdajo začasne odredbe, in ker je bila odločba o peroksidih medtem objavljena s spornimi navedbami, tožeča stranka zoper to odločbo nima več pravnega interesa vložiti tožbo. Tožeča stranka naj bi v dopisu z dne 27. septembra 2004 sama priznala, da nima pravnega interesa, s tem ko je navedla, da naj bi bila njena tožba zaradi objave brez pomena.

34 Komisija meni, da tožeča stranka nikakor ne navaja, zakaj so sporne in objavljene navedbe poslovna tajnost. V vsakem primeru morebitna razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe ne bi izničila dejstva, da so tretje osebe te navedbe prebrale, možnost, da nastane podobna situacija v prihodnosti, pa naj bi bila minimalna. Torej naj bi obstajal dvom, da bi lahko navedena razglasitev ničnosti povzročila pravne učinke (sodba Sodišča prve stopnje z dne 14. septembra 1995 v združenih zadevah Antillean Rice Mills in drugi proti Komisiji, T-480/93 in T-483/93, Recueil, str. II-2305, točki 59 in 60).

35 Komisija meni, da je tožba oprta na napačno premiso, v skladu s katero so izpodbijane navedbe zavezujoče. Ugotovitve v zvezi s kršitvami, kot so te glede tožeče stranke, ki so zajete le v obrazložitvi odločbe o peroksidih, ne da bi bile kakorkoli navedene v njenem izreku, naj ne bi bile zavezujoče (sodba Sodišča z dne 16. decembra 1975 v zadevi Suiker Unie in drugi proti Komisiji, od 40/73 do 48/73, 50/73, od 54/73 do 56/73, 111/73, 113/73 in 114/73, Recueil, str. 1663, točka 315; sodbe Sodišča prve stopnje z dne 28. aprila 1994 v zadevi AWS Benelux proti Komisiji, T-38/92, Recueil, str. II-211, točka 34; z dne 6. aprila 1995 v zadevi Baustahlgewebe proti Komisiji, T-145/89, Recueil, str. II-987, točke 35, 55 in naslednje, in z dne 11. marca 1999 v zadevi Aristrain proti Komisiji, T-156/94, Recueil, str. II-645, objavljeni izpiski, točka 699). Komisija meni, da je trditev tožeče stranke, da naj bi njen pravni interes zaradi dejstva, da bi morebitna razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe lahko pomenila temelj za odškodninsko tožbo proti Komisiji, če bi bilo tožeči stranki naloženo plačilo odškodnine v okviru nacionalnega spora, popolnoma hipotetična, in opozarja, da tožeča stranka ni naslovljenec odločbe o ugotovitvi kršitve člena 81 ES, ki je za nacionalna sodišča zavezujoča.

36 Tožeča stranka v bistvu meni, da je njena tožba zoper izpodbijano odločbo dopustna.

2. *Presoja Sodišča prve stopnje*

37 Najprej je treba opozoriti, da je obravnavana tožba naperjena zoper izpodbijano odločbo, ki je bila sprejeta na podlagi člena 9, tretji pododstavek, Sklepa 2001/462 in s katero je Komisija delno zavrnila predlog za zaupno obravnavanje tožeče stranke, ker se je ta predlog nanašal na določene nezaupne odlomke odločbe o peroksidih, namenjene za objavo. Namen obravnavane tožbe torej ni izpodbijanje zakonitosti odločbe o peroksidih kot take. Poleg tega za stranki ni sporno, da je rok za morebitno vložitev tožbe zoper odločbo o peroksidih, kopija katere je bila poslana tožeči stranki 19. februarja 2004, potekel in da je zato ta odločba pravnomočno razsojena v razmerju do tožeče stranke v delu, ki ima lahko zanjo zavezujoče pravne učinke.

38 Čeprav je imela tožeča stranka možnost pravočasno vložiti tožbo zoper odločbo o peroksidih, vendar tega ni storila, iz tega ne izhaja, da ni imela pravnega interesa vložiti tožbo zoper izpodbijano odločbo. V zvezi s tem je treba opozoriti, da se za tak pravni interes zahteva, da ima lahko razglasitev izpodbijanega akta pravne posledice (glej v točki 34 zgoraj navedeno sodbo Antillean Rice Mills in drugi proti Komisiji, točka 59 in navedena sodna praksa; glej v tem smislu tudi sodbo Sodišča z dne 24. junija 1986 v zadevi AKZO Chemie proti Komisiji, 53/85, Recueil, str. 1965, točka 21), da je tožba tako uspešna, da zagotavlja korist stranki, ki jo je vložila (glej po analogiji sodbo Sodišča z dne 25. julija 2002 v zadevi Unión de Pequeños Agricultores proti Svetu, C-50/00 P, Recueil, str. I-6677, točka 21), in da ima zadnja obstoječ in dejanski interes za razveljavitev navedenega akta (sklep Sodišča prve stopnje z dne 17. oktobra 2005 v zadevi First Data in drugi proti Komisiji, T-28/02, ZOdl., str. II-4119, točka 42).

39 V zvezi s tem je treba najprej ugotoviti, da je vprašanje, ali lahko razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe za tožečo stranko pomeni korist in tako utemelji njen pravni interes, odvisno od preučitve vsebinskega vprašanja, in sicer vprašanja o obsegu pojma „poslovna tajnost“ v smislu člena 9, prvi pododstavek, Sklepa 2001/462, skupaj s členom 21(2) Uredbe št. 17. Če namreč predpostavljamo, da se predlog za zaupno obravnavanje tožeče stranke vsaj delno nanaša na poslovne tajnosti iz zgoraj navedenih določb – vprašanje, ki ga je treba rešiti v okviru presoje utemeljenosti obravnavane tožbe –, bi bila izpodbijana odločba, s katero je bil ta predlog zavrnjen, nezakonita, če bi temeljila na napačni uporabi tega pojma. Razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe bi lahko torej pomenila korist za tožečo stranko v tem, da bi morala Komisija na podlagi člena 233 ES sprejeti potrebne ukrepe za objavo odločbe o peroksidih, v kateri mora biti na podlagi člena 21(2) Uredbe št. 17 upoštevan pravno utemeljen interes tožeče stranke za varovanje njenih poslovnih tajnosti.

40 Drugič, v nasprotju s trditvami Komisije dejstvo, da so bile sporne navedbe že objavljene in da so se nekatere tretje osebe z njimi že lahko seznanile, tožeči stranki ne more odvzeti pravnega interesa vložiti tožbo zoper izpodbijano odločbo. Nasprotno, nenehno razkrivanje teh navedb ne preneha škodovati interesom in predvsem ugledu tožeče stranke, kar pomeni, da obstaja dejanski interes v smislu sodne prakse, navedene v točki 38 zgoraj. Z drugačno razlago, v skladu s katero bi bila dopustnost tožbe odvisna od tega, ali je Komisija sporne navedbe razkrila ali ne – in torej od tega, ali je ustvarila dovršeno dejstvo –, bi se Komisija lahko izognila sodnemu nadzoru, tako da bi, čeprav bi bilo to nezakonito, take stvari razkrivala.

41 Bolj splošno, presojo v točkah 39 in 40 zgoraj potrjuje sodna praksa, v skladu s katero ima lahko razglasitev ničnosti odločbe pravne posledice, zlasti obveznost Komisije, da sprejme ukrepe za izvršitev sodbe Sodišča prve stopnje v skladu s členom 233 ES in preprečevanje ponovitve takega ravnanja Komisije (glej v tem smislu sodbo Sodišča prve stopnje z dne 9. novembra 1994 v zadevi Scottish Football proti Komisiji,

T-46/92, Recueil, str. II-1039, točka 14 in navedena sodna praksa). V obravnavani zadevi je torej posledica izpodbijane odločbe prav to, da je nezaupna različica odločbe o peroksidih, iz katere odlomki v zvezi s tožečo stranko niso bili odstranjeni, stalno objavljena na spletni strani GD „Konkurenca“. Morebitna, vsaj delna razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe bi Komisijo torej zavezala, da na podlagi člena 233 preneha z objavo spornih odlomkov.

42 Ob upoštevanju zgoraj navedenega je treba ugovor nedopustnosti zavrniti, ne da bi bilo treba v zvezi s tem preučiti druge trditve strank.

B – *Temelj*

1. *Uvodna ugotovitev*

43 Tožeča stranka v utemeljitev svoje tožbe navaja tri tožbene razloge, prvič, kršitev člena 21 Uredbe št. 17, drugič, da Komisija na podlagi členov 3 in 15 Uredbe št. 17 ni pristojna sprejeti in objaviti odločbe o ugotovitvi kršitve, ki se ji očita, in tretjič, kršitev njene pravice do učinkovitega pravnega varstva.

2. *Tožbeni razlog: kršitev člena 21 Uredbe št. 17*

a) Trditve strank

44 Tožeča stranka zatrjuje, da Komisiji dejstvo, da ni naslovnik odločbe o peroksidih, prepoveduje objavo ugotovitev v zvezi z njo.

45 Tožeča stranka meni, da se objava, določena v členu 21(2) Uredbe št. 17, nanaša le na stranke. Vendar naj bi se pojem „stranke“ v okviru te določbe nanašal le na naslovnike odločbe, s katero se naloži globa, in ne na vpletena podjetja, ki niso naslovniki takih odločb. Objava take odločbe z ugotovitvami, ki posegajo v položaj podjetij, ki niso naslovniki odločbe, bi zanje namreč pomenila sankcijo, ker bi imela taka objava negativne učinke za njihov ugled in ker bi se povečalo tveganje, da bodo na podlagi dokazov, ki izhajajo iz navedene odločbe, podvrženi odškodninskim tožbam tretjih oseb pri nacionalnih sodiščih. Tožeča stranka nasprotno kot naslovniki odločbe meni, da poleg tega taka podjetja pred sodnimi organi ne morejo izpodbijati utemeljenosti teh ugotovitev, da bi se izognila zgoraj navedenim negativnim učinkom in tveganjem, ki bi pomenila nesprejemljivo omejitev njihove pravice do učinkovitega pravnega varstva.

46 Tožeča stranka je na obravnavi v bistvu zatrjevala, pri čemer se je sklicevala na utemeljitev, ki jo je navedla v okviru drugega tožbenega razloga in na sodbo Sodišča prve stopnje z dne 30. maja 2006 v zadevi Bank Austria Creditanstalt proti Komisiji (T-198/03, ZOdl., str. II-1429), da je bilo pooblastilo Komisije za objavo odločbe na podlagi člena 21(2) Uredbe št. 17 omejeno na eni strani z varstvom poklicne tajnosti v smislu člena 287 ES, ki se nanaša tudi na razkritje elementov, kot so ti iz člena 4 Uredbe Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 1049/2001 z dne

30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL L 145, str. 43), in na drugi strani z načelom domneve nedolžnosti, kot je določeno v členu 48 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, razglašene 7. decembra 2000 v Nici (UL C 364, str. 1), in ob upoštevanju katerega je treba presoditi obseg pooblastila Komisije za objavo. Načelo domneve nedolžnosti naj bi namreč Komisiji prepovedovalo razkriti obremenilne dokaze, ki jih zadevno podjetje ni imelo možnosti izpodbijati pred sodnimi organi.

47 Zato naj bi objava odločbe o peroksidih, ki zajema ugotovitve v zvezi z domnevno kršitvijo tožeče stranke, pomenila kršitev člena 21(2) Uredbe št. 17.

48 Komisija meni, da dejstvo, da odločba o peroksidih ni bila naslovljena na tožečo stranko kot naslovnika, ne vpliva na njeno pooblastilo za objavo navedene odločbe v različici, v kateri je navedeno njeno ime. To naj bi veljalo toliko bolj, ker naj bi bila tožeča stranka stranka v upravnem postopku, dokler ni bil v zvezi z njo končan.

49 Komisija meni, da je njeno pooblastilo za objavo, kot je določeno v drugi polovici stavka člena 21(2) Uredbe št. 17, omejeno le z njeno obveznostjo upoštevanja pravno utemeljenega interesa podjetij za varovanje poslovnih tajnosti. Nasprotno naj bi se prva polovica stavka te določbe nanašala le na minimalne zahteve, ki jih morajo izpolnjevati objave, in sicer navedbo imen strank in glavno vsebino odločbe.

50 Sodna praksa naj bi to razlago potrjevala s priznavanjem, da je objava, ki presega minimalne zahteve, dopustna. Objava celotnega besedila odločbe, s katero je naložena globa, naj bi bila tako dovoljena, čeprav naj bi odločbe, sprejete na podlagi

člena 15 Uredbe št. 17, ne bile zajete med tistimi v členu 21(1) navedene uredbe (sodbi Sodišča z dne 15. julija 1970 v zadevi Chemiefarma proti Komisiji, 41/69, Recueil, str. 661, točke od 101 do 103, in z dne 14. julija 1972 v zadevi Francolor proti Komisiji, 54/69, Recueil, str. 851, točki 30 in 31). Zato naj bi Komisija v izpodbijani odločbi na podlagi te sodne prakse utemeljeno ugotovila, da je lahko objavila tudi odločbe ali njene dele, za katere sekundarna zakonodaja ne določa obveznosti objave pod pogojem, da posledica tega ni razkritje poslovnih tajnosti.

51 Poleg tega Komisija zatrjuje, da čeprav izraz „stranke“ iz prvega dela stavka člena 21(2) Uredbe št. 17 opredeljuje le naslovnike odločbe, iz širšega pojma „podjetje“ – in ne „stranke“ –, ki se uporabi v drugem delu tega stavka, izhaja, da bi lahko bile poleg strank v objavljeni odločbi navedene druge osebe.

52 Komisija prav tako meni, da nezavezujoče navedbe v zvezi s tožečo stranko iz odločbe o peroksidih, ki niso uradno navedene v izreku te odločbe, v smislu sodne prakse (sodba Sodišča z dne 14. decembra 2000 v zadevi Masterfoods in HB, C-344/98, Recueil, str. I-11369, točka 52) niso predmet odločbe Komisije, ki jo morajo nacionalna sodišča upoštevati v okviru morebitne odškodninske tožbe (sodba Sodišča prve stopnje z dne 22. marca 2000 v združenih zadevah Coca-Cola proti Komisiji, T-125/97 in T-127/97, Recueil, str. II-1733, točka 86). V obravnavani zadevi bi lahko torej bila presoja Komisije v obrazložitvi odločbe o peroksidih predmet ničnostne tožbe le, če bi kot obrazložitev akta, ki posega v položaj, ustrezno utemeljevala njen izrek (sodbe Sodišča prve stopnje z dne 17. septembra 1992 v združenih zadevah NBV in NVB proti Komisiji, T-138/89, Recueil, str. II-2181, točka 31; z dne 8. oktobra 1996 v zadevi Compagnie maritime belge transports in drugi proti Komisiji, od T-24/93 do T-26/93 in T-28/93, Recueil, str. II-1201, točka 150, in z dne 7. oktobra 1999 v zadevi Irish Sugar proti Komisiji, T-228/97, Recueil, str. II-2969, točka 178). Nasprotno naj navedbe v zvezi s kršitvami, ki so navedene v obrazložitvi, vendar ne pomenijo take

utemeljitve, ne bi posegale niti v položaj strank niti tretjih oseb. Iz tega naj bi izhajalo, da naj bi Komisija v izpodbijani odločbi pravilno ugotovila, da odločba o peroksidih ni odločba, s katero je bila ugotovljena, za nacionalna sodišča zavezujoča kršitev člena 81 ES.

53 Odločba o peroksidih v zvezi s tožečo stranko naj namreč ne bi zajemala nobene zavezujoče ugotovitve, ki bi lahko prejudicirala neodvisno presojo nacionalnega sodišča, ampak le opis njenega ravnanja, ki bi pripomogel k razumevanju izvora in okoliščin kršitve naslovnikov navedene odločbe. Izključeno naj bi torej bilo, da bi bila tožeča stranka podvržena morebitnim odškodninskim tožbam pred nacionalnimi sodišči, ne da bi se mogla braniti. Podrobneje se v nasprotju s trditvami tožeče stranke objavljena odločba o peroksidih ne uporabi kot odločilen dokaz zoper njo niti kot učinkovita olajšava izvedbe dokazov tretjim osebam v okviru takega spora.

54 Poleg tega Komisija meni, da člen 30 Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 z dne 16. decembra 2002 o izvajanju pravil konkurence iz členov 81 [ES] in 82 [ES] (UL 2003, L 1, str. 1), ki ga je nadomestil člen 21 Uredbe št. 17 in s katerim so bili razširjeni pogoji za objavo tako, da odslej izrecno zajemajo odločbe, s katerimi so naložene sankcije in periodične denarne kazni – potrjuje njen pristop in nikakor ne nasprotuje njeni prejšnji praksi objavljanja. Namen objavljanja naj bi bil na eni strani zagotoviti preglednost upravljanja in na drugi strani med drugim v zvezi z odločbami, s katerimi so naložene sankcije, odvračilni, v skladu s ciljem splošne prevencije, ki ga je Sodišče priznalo v zgoraj navedeni sodbi Chemiefarma proti Komisiji, točka 50. Komisija meni, da zatrjevana sankcija tožeče stranke, ki naj bi jo predstavljala objava spornih navedb, s tem ko razširja njihovo področje uporabe tako, da naj bi omejila pooblastilo Komisije za objavo, niti ne postavlja pod vprašaj cilja splošne prevencije niti ne spreminja obsega pravil o zastaranju. Komisija v zvezi s tem poudarja, da so glede zastaranja na področju izreka sankcij v členu 25 Uredbe št. 1/2003 izrecno določene „pristojnosti Komisije po členih 23 in 24“ in se zato ne sklicuje na objavo odločb na podlagi člena 30 navedene uredbe.

55 Nazadnje, Komisija je na obravnavi navedla rešitev iz sodbe Bank Austria Creditanstalt, navedene zgoraj v točki 46, točka 89, v skladu s katero vključitev dejanskih ugotovitev glede omejevalnega sporazuma v odločbo o naložitvi glob ni mogoče pogojevati s tem, da je Komisija pristojna za ugotavljanje kršitve, povezane z njim, ali da je dejansko ugotovila tako kršitev, in v skladu s katero je bilo legitimno, da Komisija v odločbi o ugotovitvi kršitve in naložitvi sankcije opiše dejanski in zgodovinski okvir, v katerega bi se umestilo inkriminirano ravnanje. Komisija je poudarila tudi, da je v skladu s to sodbo enako veljalo za objavo tega opisa, ki je zainteresirani javnosti omogočila popolno razumevanje razlogov za tako odločbo, naloga Komisije pa je bila, da presodi o ustreznosti vključitve takih informacij.

56 Tožbeni razlog, kršitev člena 21(2) Uredbe št. 17, je treba zato zavrniti.

b) Presoja Sodišča prve stopnje

Uvodna ugotovitev

57 Tožeča stranka s prvim tožbenim razlogom v bistvu izpodbija obseg pooblastila Komisije na podlagi člena 21(2) Uredbe št. 17 za objavo odločbe, sprejete na podlagi Uredbe št. 17, ki ni naslovljena nanjo in v kateri je Komisija v obrazložitvi, in ne v izreku ugotovila kršitev tožeče stranke. Tožeča stranka v utemeljitev tega tožbenega razloga v bistvu zatrjuje, na eni strani, da ni „stranka“ v smislu prvega dela stavka člena 21(2) Uredbe št. 17, ki bi lahko bila predmet take objave, in, na drugi strani,

da ji objava odločbe o peroksidih škoduje, ker so z njo razširjene informacije, ki so poslovna skrivnost v smislu člena 287 ES.

58 Sodišče prve stopnje meni, da je v skladu s členom 287 ES primerno začeti preskus utemeljenosti drugega dela prvega tožbenega razloga v zvezi z obsegom pooblastila Komisije za objavo.

Obseg pooblastila Komisije za objavo na podlagi člena 21 Uredbe št. 17

59 Najprej je treba opozoriti na vsebino člena 21 Uredbe št. 17, ki določa obseg pooblastil Komisije za objavo.

60 Na eni strani člen 21(1) Uredbe št. 17 navaja vrste odločb, ki jih Komisija lahko objavi, seznam, ki ga je treba v skladu s sodno prakso dopolniti z odločbami, s katerimi so naložene globe na podlagi člena 15 navedene uredbe (glej v tem smislu zgoraj v točki 50 navedeni sodbi Chemiefarma proti Komisiji, točke od 101 do 104, in sodbo Francolor proti Komisiji, točki 30 in 31). Na drugi strani je v prvem delu stavka člena 21(2) navedene uredbe določeno, da so „[v] objavi […] navedena imena strank in glavna vsebina odločbe“. Poleg tega mora Komisija v skladu z drugim delom stavka člena 21(2) navedene uredbe „upošteva[ti] pravno utemeljen interes podjetij za varovanje njihovih poslovnih skrivnosti“.

61 Splošneje, najprej je treba poudariti, da čeprav objava akta ni izrecno določena s pogodbami ali splošnim aktom Skupnosti, iz sistema pogodb, predvsem iz člena 1 EU, členov 254 ES in 255 ES ter načela javnosti in zahteve po preglednosti pri dejavnosti institucij Skupnosti, povezanih s tem, izhaja, da kadar ni določb, ki bi izrecno odrejale ali prepovedovale objavo, je možnost institucij, da objavljajo akte, ki jih sprejemajo, pravilo. Vendar od tega pravila obstajajo izjeme, če pravo Skupnosti, zlasti z določbami, ki zagotavljajo spoštovanje poklicne tajnosti, nasprotuje razkritju teh aktov ali določenih informacij, ki jih ti akti vsebujejo. Posledično člen 21(2) Uredbe št. 17 ne želi omejevati svobode Komisije, da prostovoljno objavi različico svoje odločbe v večjem obsegu, kot je potrebno, in da vanjo vključi tudi informacije, katerih objava ni potrebna, če njihovo razkritje ni nezdružljivo z varstvom poklicne tajnosti (v točki 46 zgoraj navedena sodba Bank Austria Creditanstalt proti Komisiji, točki 69 in 79).

62 Poleg tega je treba opozoriti, da je drugi del stavka člena 21(2) Uredbe št. 17, tako kot člen 20 navedene uredbe, le konkretizacija varstva poslovne skrivnosti, določene v členu 287 ES, v sekundarni zakonodaji Skupnosti in da se postopek iz člena 9 Sklepa 2001/462 nanaša le na izvajanje postopkovnih zahtev, ki jih je Sodišče določilo v sodbi AKZO Chemie proti Komisiji, točka 38 zgoraj (zlasti točki 29 in 30; glej v tem smislu tudi v točki 46 zgoraj navedeno sodbo Bank Austria Creditanstalt proti Komisiji, točka 28). Ta postopek se zato uporablja, kadar Komisija v okviru postopka na področju konkurence določi, da se razkrijejo informacije, ki bi lahko oslabile varstvo poslovne skrivnosti v smislu člena 287 ES, in to v kakršnikoli obliki, vključno z objavo odločbe v Uradnem listu Evropskih skupnosti ali na spletni strani.

63 Sodišče nato ugotavlja, da niti člen 287 ES niti Uredba št. 17 izrecno ne določata, na katere informacije poleg poslovnih tajnosti se poklicne tajnosti nanašajo. Vendar iz

besedila člena 287 ES (ki prepoveduje razkrivanje „informacij, za katere velja obveznost varovanja poslovne skrivnosti, zlasti informacij o podjetjih, njihovih poslovnih odnosih ali sestavinah stroškov“), člena 13(1) Uredbe št. 2842/98 in sodne prakse izhaja, da pojem „informacij, na katere se nanaša poklicna tajnost“ poleg poslovnih tajnosti zajema tudi druge zaupne informacije (sodba Sodišča z dne 7. novembra 1985 v zadevi Adams proti Komisiji, 145/83, Recueil, str. 3539, točka 34; sodba Sodišča prve stopnje z dne 18. septembra 1996 v zadevi Postbank proti Komisiji, T-353/94, Recueil, str. II-921, točka 86).

64 Iz tega širokega pomena pojma „informacij, na katere se nanaša poklicna tajnost“ izhaja, da je treba člen 21 Uredbe št. 17 in člen 9 Sklepa 2001/462 razlagati tako, da se kot člen 13(1) Uredbe št. 2842/98 uporabljata tako za poslovne tajnosti kot druge zaupne informacije. Poleg tega je treba poudariti, da lahko zaupnost informacij, v zvezi s katerimi poklicna tajnost zahteva varstvo na podlagi člena 287 ES, izhaja tudi iz drugih določb primarnega prava ali sekundarne zakonodaje Skupnosti, kot je člen 4 Uredbe št. 1049/2001 (navedena zgoraj v točki 46), ali celo člena 286 ES in Uredbe (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2000 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah in organih Skupnosti in o prostem pretoku takih podatkov (UL 2001, L 8, str. 1) (glej v tem smislu v točki 46 zgoraj navedeno sodbo Bank Austria Creditanstalt proti Komisiji, točki 34 in 35).

65 Na splošno mora biti s poslovnimi tajnostmi ali drugimi informacijami, na katere se nanaša poklicna tajnost, seznanjeno omejeno število ljudi. Nadalje, iti mora za informacije, katerih razkritje lahko resno škodi osebi, ki jih da na voljo, ali tretjim osebam (v točki 63 zgoraj navedena sodba Postbank proti Komisiji, točka 87, glej tudi Obvestilo Komisije 2005/C 325/07 z dne 22. decembra 2005 v zvezi s pravili o dostopu do spisa v zadevah v skladu s členoma 81 [ES] in 82 [ES], členi 53, 54 in 57 Sporazuma

EGP in Uredbe Sveta (ES) št. 139/2004 (UL C 325, str. 7), točki 3.2.1 in 3.2.2.). Nazadnje morajo biti interesi, ki jim razkritje informacije lahko povzroči škodo, objektivno vredni zaščite. Pri presoji zaupnosti informacije je treba tako tehtati med pravno utemeljenimi interesi, ki nasprotujejo njenemu razkritju, in splošnim interesom, ki zahteva, da dejavnosti institucij Skupnosti potekajo čim bolj javno (v točki 46 zgoraj navedena sodba Bank Austria Creditanstalt proti Komisiji, točka 71).

66 Na eni strani iz tega sledi, da se pooblaščenec za zaslišanje, kadar na podlagi člena 9, tretji pododstavek, Sklepa 2001/462 sprejme odločbo, ne sme omejiti le na preučevanje, ali različica odločbe, sprejeta na podlagi Uredbe št. 17 in ki je namenjena objavi, vsebuje poslovne skrivnosti ali druge zaupne informacije, ki so podobno varovane, ampak mora prav tako preveriti, ali ta različica vsebuje druge informacije, ki se jih ne sme razkriti javnosti, bodisi zaradi predpisov prava Skupnosti, ki jih zlasti varuje, bodisi zaradi dejstva, da po njihovi naravi spadajo med informacije, za katere velja obveznost varovanja poklicne tajnosti (v točki 46 zgoraj navedena sodba Bank Austria Creditanstalt proti Komisiji, točka 34). Na drugi strani mora Sodišče prve stopnje v okviru nadzora zakonitosti zagotoviti, da pooblaščenec za zaslišanje spoštuje okvir svojih pooblastil, kot je bil določen, in mora zato preveriti, ali se je zadnji v obravnavanem primeru pravilno skliceval na varstvo poklicne tajnosti. Nasprotno Sodišče prve stopnje pooblaščencu za zaslišanje ne more očitati, da ni popravil morebitnih nepravilnosti, ki naj bi jih storila Komisija med sprejetjem odločbe, ki je bila objavljena, ker ni pristojna za nadzor nad takimi nepravilnostmi. Sodišče prve stopnje tako ne more izpodbijati niti formalne zakonitosti niti utemeljenosti odločbe, namenjene za objavo, čeprav bi taka odločba vsebovala resne napake.

67 Sodišče prve stopnje mora ob upoštevanju načel, navedenih v točkah od 59 do 66 zgoraj, presoditi, ali in do kolikšne mere so navedbe, ki jih tožeča stranka izpodbija, varovane na podlagi poklicne tajnosti v skladu s členom 287 ES.

Varstvo izpodbijanih navedb na podlagi poklicne tajnosti

– Splošne ugotovitve

68 Glede na zgoraj navedeno je treba preizkusiti, ali so izpodbijane navedbe informacije, na katere se nanaša poklicna tajnost na podlagi člena 287 ES, kot je bil ta pojem obrazložen v točkah 63 in 65 zgoraj, in predvsem preveriti, ali lahko njihova objava tožeči stranki povzroči resno škodo.

– Vidiki varstva poklicne tajnosti, ki jih je upošteval pooblaščenec za zaslišanje

69 Sodišče prve stopnje najprej opozarja, da se je pooblaščenec za zaslišanje po tem, ko je tožeča stranka ugovarjala objavi odlomkov, ki se nanašajo nanjo, v odločbi o peroksidih in vložila predlog za zaupno obravnavanje teh navedb, v izpodbijani odločbi omejil na obravnavanje vprašanja, ali so navedbe, ki jih izpodbija tožeča stranka, poslovna tajnost, razkritje katere lahko škodi njenim pravno utemeljenim interesom.

70 Nato je treba ugotoviti, da čeprav je pooblaščenec za zaslišanje formalno omejil predmet svojega preizkusa, je pri svoji presoji vendarle zavzel stališče o tem, ali je bilo razkritje izpodbijanih navedb škodljivo in ali je bilo zato zaupno. Pooblaščenec za zaslišanje je tako na eni strani preučil, ali je lahko objava izpodbijanih navedb tretjim

osebam zagotovila dokaze, ki bi jim omogočali vložitev odškodninske tožbe proti tožeči stranki pred nacionalnimi sodišči, in na drugi strani, ali je taka objava lahko resno ogrožala ugled tožeče stranke na trgu.

71 Iz zgoraj navedenega, kot iz točke 21 zgoraj, izhaja, da je pooblaščenec za zaslišanje v bistvu v odgovor na predlog tožeče stranke za zaupno obravnavanje tudi presodil, ali so sporne navedbe zaupne informacije, ki niso poslovna tajnost. Pooblaščenec za zaslišanje je v zvezi s tem ugotovil, da interes tožeče stranke, da se sporne navedbe odstranijo iz končne različice odločbe o peroksidih, namenjene za objavo, ni zadostoval.

– Utemeljenost izpodbijane odločbe v zvezi s spoštovanjem varstva poklicne tajnosti

72 Sodišče prve stopnje poudarja, da interes podjetja, ki mu je Komisija naložila globo za kršitev prava konkurence, da se podrobnosti kršitve, ki se mu očita, ne razkrijejo javnosti, ne potrebuje posebne zaščite, ob upoštevanju na eni strani interesa javnosti, da se v kar najbolje seznani z razlogi vseh ravnanj Komisije, interesa gospodarskih subjektov, da izvejo, katera so ravnanja, za katera se lahko naložijo sankcije, in interesa oseb, ki jih zadeva kršitev, da se seznanijo s podrobnostmi, da bi lahko, glede na okoliščine primera, zoper sankcionirana podjetja uveljavljale svoje pravice, in na drugi strani možnosti tega podjetja, da to odločbo predloži v sodni nadzor (v točki 46 zgoraj navedena sodba Bank Austria Creditanstalt proti Komisiji, točka 78). Sodišče prve stopnje meni, da ta presoja smiselno velja za odločbe o ugotovitvi kršitve podjetja, ki je zaradi zastaranja postopka na podlagi člena 1 Uredbe št. 2988/74 ni mogoče več obravnavati; za sprejetje take odločbe je izrecno pristojna Komisija na

podlagi ureditve iz Uredbe št. 17, kadar dokaže legitimen interes za to (sodba Sodišča prve stopnje z dne 6. oktobra 2005 v združenih zadevah Sumitomo Chemical in Sumika Fine Chemicals proti Komisiji, T-22/02 in T-23/02, ZOdl., str. II-4065, točke od 60 do 63).

73 Vendar je treba poudariti, da je za sklicevanje na sodno prakso v točki 72 zgoraj določeno, da mora biti ugotovljena kršitev, da bi jo bilo mogoče izpodbijati pred sodnimi organi, navedena vsaj v izreku odločbe in da mora biti naslovljena na zadevno podjetje. V zvezi s tem je treba namreč opozoriti, kot zatrjuje Komisija, da ima ne glede na utemeljitev odločbe lahko pravne učinke in zato lahko v njen položaj posega le njen izrek. Nasprotno zoper presojo iz obrazložitve odločbe kot tako ni mogoče vložiti ničnostne tožbe. Sodišča Skupnosti lahko nadzorujejo njeno zakonitost le, če presoja kot obrazložitev akta, ki posega v položaj, pomeni potrebno podporo izreku tega akta (sklep Sodišča z dne 28. januarja 2004 v zadevi Nizozemska proti Komisiji, C-164/02, Recueil, str. I-1177, točka 21; sodba Sodišča prve stopnje z dne 19. marca 2003 v zadevi CMA CGM in drugi proti Komisiji, T-213/00, Recueil, str. II-913, točka 186), in podrobneje, če se lahko zaradi te obrazložitve spremeni vsebina tega, kar je bilo odločeno v izreku zadevnega akta (glej v tem smislu sodbo Sodišča prve stopnje z dne 20. novembra 2002 v zadevi Lagardère in Canal+ proti Komisiji, T-251/00, Recueil, str. II-4825, točki 67 in 68).

74 V obravnavani zadevi iz zgoraj navedenega torej izhaja, da ne glede na vprašanje, ali je Komisija v obrazložitvi odločbe o peroksidih utemeljeno ugotovila kršitev, ki bremeni tožečo stranko, ta, ker te ugotovitve ni bilo v izreku, ni bila upravičena vložiti tožbe zoper to odločbo. Tožba, ki bi jo tožeča stranka vložila zoper odločbo o peroksidih, da bi Sodišče prve stopnje preizkusilo utemeljenost spornih navedb, naj bi bila v vsakem primeru nedopustna, čeprav bi bila vložena v roku, ki je določen v členu 230, peti pododstavek, ES (glej v tem smislu v točki 52 zgoraj navedeno sodbo Compagnie maritime belge transports in drugi proti Komisiji, točka 150).

75 Poleg tega je treba, kot zatrjuje tožeča stranka, obseg pooblastila Komisije za sprejetje in objavo odločb na podlagi Uredbe št. 17 in obseg varstva poklicne tajnosti razlagati ob upoštevanju splošnih načel in temeljnih pravic, ki so sestavni del pravnega reda Skupnosti, zlasti načela domneve nedolžnosti – kot je določeno v členu 48 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, razglašene 7. decembra 2000 v Nici (UL C 364, str. 1), ki se uporablja v postopkih zaradi kršitev konkurenčnih pravil, ki veljajo za podjetja in lahko privedejo do odreditve glob ali periodičnih denarnih kazni (sodba Sodišča z dne 8. julija 1999 v zadevi Hüls proti Komisiji, C-199/92 P, Recueil, str. I-4287, točka 150; sodba Sodišča prve stopnje z dne 8. julija 2004 v združenih zadevah JFE Engineering in drugi proti Komisiji, T-67/00, T-68/00, T-71/00 in T-78/00, ZOdl., str. II-2501, točka 178; sodba Sumitomo Chemical in Sumika Fine Chemicals proti Komisiji, navedena zgoraj v točki 72, točki 104 in 105).

76 Poleg tega je treba opozoriti, da domneva nedolžnosti pomeni, da vsaka obdolžena oseba velja za nedolžno, dokler ni v skladu z zakonom dokazana njena krivda. S tem prepoveduje vsako formalno ugotovitev in celo vsak namig na odgovornost osebe, obdolžene za določeno kršitev, v odločbi, s katero je končan postopek, ne da bi ta oseba lahko izkoristila vsa jamstva za izvajanje pravic obrambe v okviru rednega postopka, katerega cilj je odločba o utemeljenosti ugovora (v točki 72 zgoraj navedena sodba Sumitomo Chemical in Sumika Fine Chemicals proti Komisiji, točka 106). Poleg tega je krivda osebe, obdolžene za kršitev, dokončno ugotovljena šele, ko ima odločba o ugotovitvi te kršitve moč pravnomočno razsojene stvari, kar pomeni, bodisi ko zadevna oseba ne more vložiti tožbe zoper navedeno odločbo v roku, ki je določen v členu 230, peti pododstavek, ES, bodisi po vložitvi te tožbe, kar je po pravnomočno končanem sodnem postopku, podrobneje, s sodno odločbo o potrditvi zakonitosti navedene odločbe.

77 Zato ugotovitev, ki jih obtožena oseba, čeprav izpodbija njihovo utemeljenost, ni mogla izpodbijati pred sodišči Skupnosti, ni mogoče šteti za pravno zavezujoče. Dejstvo, da se lahko take ugotovitve izognejo vsakem sodnem nadzoru, in kadar so nezakonite, morebitni kazni sodišča Skupnosti, je očitno v nasprotju z načelom

domneve nedolžnosti. Drugačna razlaga bi pomenila kršitev sistema razdelitve nalog in institucionalnega ravnovesja med sodno in upravno oblastjo, ker bi moralo v primeru izpodbijanja sodišče dokončno odločiti o obstoju zadostnih dokazov, na podlagi katerih bi bilo mogoče ugotoviti odgovornost podjetja za kršitev pravil o konkurenci.

78 Sodišče prve stopnje poleg tega meni, da je treba ugotovitve Komisije v zvezi s kršitvijo podjetja, če so v nasprotju z načelom domneve dolžnosti, v razmerju do javnosti, če je mogoče, načeloma šteti za zaupne in zato po naravi za take, da zanje velja obveznost varovanja poklicne tajnosti. To načelo izhaja zlasti iz nujnosti, da se spoštujeta ugled in dostojanstvo zadevne osebe, dokler ni dokončno spoznana za krivo (glej po analogiji sodbo Sodišča prve stopnje z dne 15. marca 2006 v zadevi BASF proti Komisiji, T-15/02, ZOdl., str. II-497, točka 604). Zaupnost takih elementov je določena v členu 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001, v skladu s katerim so varovane informacije tiste, katerih razkritje bi oslabilo varstvo zasebnosti in integritete posameznika. Nazadnje, zaupnost teh informacij ne more biti odvisna od vprašanja, ali in v kolikšni meri so dokazne narave v okviru nacionalnega spora.

79 Tožena stranka se v zvezi s tem ne more sklicevati na točko 89 sodbe Bank Austria Creditanstalt proti Komisiji, navedene v točki 46 zgoraj, ker se presoja Sodišča prve stopnje v tem delu odločbe ne nanaša na situacijo, ki bi bila primerljiva s to v obravnavani zadevi, v kateri tožeča stranka ni imela možnosti izpodbijati utemeljenosti ugotovitev v zvezi z njo v odločbi o peroksidih (v točki 46 zgoraj navedena sodba Bank Austria Creditanstalt proti Komisiji, točka 78 na koncu). Iz sodne prakse, navedene v točkah 72 in 73 zgoraj, torej izhaja, da Komisija ne more sprejeti odločbe o ugotovitvi kršitve po izteku zastaralnega roka, če ne utemelji obstoja pravno utemeljenega interesa za to ugotovitev in če zadevno podjetje nima možnosti, da bi to ugotovitev predložilo v nadzor sodiščem Skupnosti (glej v tem smislu tudi v točki 52 zgoraj navedeno sodbo Coca-Cola proti Komisiji, točka 86).

80 V obravnavani zadevi, kot je bilo ugotovljeno v točki 74 zgoraj, tožeča stranka ni bila upravičena vložiti tožbo zoper odločbo o peroksidih, zlasti ker njeno sodelovanje pri kršitvi ni bilo navedeno v izreku, čeprav je ugovarjala utemeljenosti obrazložitve te odločbe, v kateri je bilo ugotovljeno, da je sodelovala pri kršitvi. Taka situacija je v nasprotju z načelom domneve nedolžnosti in krši načelo varstva poklicne tajnosti, kot sta obrazloženi v točkah od 75 do 78 zgoraj, v skladu s katerima se zahteva, da se zagotovi spoštovanje ugleda in dostojanstva tožeče stranke. Ugotoviti je torej treba, da so sporne navedbe opredeljene kot informacije, ki so po naravi take, da zanje velja obveznost varovanja poklicne tajnosti v smislu člena 287 ES. V zvezi s tem je treba nazadnje poudariti, da je Komisija na obravnavi priznala, da bi lahko objavila odločbo o peroksidih, s tem da bi se omejila na ugotovitev, da je tožeča stranka sodelovala v upravnem postopku in pri zaključku preiskave v zvezi z njo zaradi zastaranja. Ugotoviti je treba, da ob upoštevanju tega splošnega interesa za objavo spornih navedb, ki bi lahko prevladoval nad pravno utemeljenim interesom tožeče stranke za njihovo varovanje, ni.

81 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je pooblaščenec za zaslišanje s tem, ko je ugotovil, da sporne navedbe niso vredne zaščite in da njihova objava ne pomeni resne in nepravične kršitve interesov tožeče stranke, v obravnavani zadevi napačno razlagal varstvo poklicne tajnosti. Izpodbijano odločbo je treba zato razglasiti za nično, ker je z njo zavrnjen predlog za zaupno obravnavanje tožeče stranke, ne da bi bilo treba odločiti o drugih tožbenih razlogih in očitkih, ki jih ta navaja.

**Stroški**

82 Na podlagi člena 87(2) Poslovnika Sodišča prve stopnje se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker Komisija ni uspela, se ji v skladu s predlogi tožeče stranke naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (tretji senat)

razsodilo:

**1. Odločba Komisije (2004) D/204343 z dne 1. oktobra 2004 se razglasi za ničnо.**

**2. Komisiji se naloži plačilo stroškov.**

Jaeger Azizi Cremona

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 10. oktobra 2007.

Sodni tajnik Predsednik

E. Coulon M. Jaeger

# Stvarno kazalo

Pravni okvir ..... II - 4232

Dejansko stanje, postopek in predlogi strank ..... II - 4235

Pravo ..... II - 4242

A – Dopustnost predloga za razglasitev ničnosti ..... II - 4242

1. Trditve strank ..... II - 4242

2. Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 4244

B – Temelj ..... II - 4246

1. Uvodna ugotovitev ..... II - 4246

2. Tožbeni razlog: kršitev člena 21 Uredbe št. 17 ..... II - 4247

a) Trditve strank ..... II - 4247

b) Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 4251

Uvodna ugotovitev ..... II - 4251

Obseg pooblastila Komisije za objavo na podlagi člena 21 Uredbe št. 17 .. II - 4252

Varstvo izpodbijanih navedb na podlagi poklicne tajnosti ..... II - 4256

– Splošne ugotovitve ..... II - 4256

– Vidiki varstva poklicne tajnosti, ki jih je upošteval pooblaščenec za zaslišanje ..... II - 4256

– Utemeljenost izpodbijane odločbe v zvezi s spoštovanjem varstva poklicne tajnosti ..... II - 4257

Stroški ..... II - 4261